

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות ניצבים וילך - ראש השנה תשפ"ד ♦ עלון מס' 122

השגחה שבועית

בכל מקום ובכל מצב אני עומד לצידיך

מספר לי ידיד: פגשתי בנסיעה יהודי בשם אוריאל. הכרת פניו העידה על חן מיוחד.

"איך אני נראה לך?" הוא שאל, ולא חיכה לתשובה: "אתה חושב שתמיד הייתי ככה? ממש לא! עד לפני שנתיים הייתי במצב גרוע שאתה לא יכול לדמיין. זה לא שלא ידעתי שום דבר על שמירת תורה ומצוות, אלא שאני מגיע מבית חרדי. אתה לא יודע אילו ייסורים עברתי, תחילה בדמיונות ובשטויות, ואחר כך בשטויות עוד יותר גדולות. ירדתי מדחי אל דחי, וכבר הייתי מיואש לגמרי. השיטה שלי היתה 'אכול ושתה כי מחר נמות'. לפחות ליהנות מהרגע. למרבה הצער הגעתי לשאול תחתית ממש, רחמנא ליצלן. יום אחד אני מקבל טלפון מאבי שיחיה, והוא אומר לי, 'אוריאל, אני ואמא רוצים לשוחח איתך. אתה יכול לעלות הביתה?'"

ואני, מה אכפת לך? אכבד אותם. עליתי לבית הוריי, וההורים נכנסים איתי לחדר, מתיישבים ומתחילים לבכות. הם בוכים ובוכים. הדמעות זולגות מעיניהם ללא שליטה. הם מנסים להוציא הגה מפיהם, אך אינם מצליחים. ככה עוברת לה חצי שעה. אחרי נצח של בכיות, אבא שלי מצליח להגיד: 'אוריאל בני, קראנו לך רק כדי להגיד לך, שבכל מקום שאתה נמצא, בכל מצב ובכל שעה, אנחנו עומדים לצידיך. יש לך אבא ואמא שאוהבים אותך. אתה יקר לנו יותר מכל, וכל מה שאתה רוצה, תבוא ותבקש'. אוריאל מסיים את סיפורו המרגש: "זה המשפט שעשה לי את זה. האהבה האין סופית החזירה אותי הביתה, ותראה איך שאני נראה היום".

אנחנו נמצאים בימי הרחמים והרצון. אבא שבשמים יורד אלינו ואומר לנו: "בני היקרים, אני אוהב אתכם בכל מקום ובכל זמן".

בגמרא ראש השנה (דף יא עמוד ב) משווים את השופר של ראש השנה לשופר של קיבוץ גלויות. והמסקנה היא: מכאן שבתשרי עתידין להיגאל.

המהר"ל מסביר שזהו סוד השופר. "זהו כי השופר משמע הקול לאסוף הפזורים, כדי שישמעו אותם הפזורים, ויבואו למקום אחד, וזהו הגאולה".

זאת הגאולה שלנו. נקשיב לקול השופר הפשוט, הקול הזה שמעביר את המסר של הקב"ה, "בני יקירי, בכל מקום ובכל מצב אני עומד לצידיך, וכל מה שאתה רוצה, תבוא ותבקש". שנזכה שאכן תהא זו שנת גאולה וישועה.

כתיבה וחתומה טובה פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

מי יחיה ומי ירום?

יש רק מצווה אחת שמותר לצפות על ידה להטבה גשמית, והיא מצוות הצדקה, כמו שאמר הנביא מלאכי על המעשר: "ובחנוני נא בזאת". בעניין הצדקה מותר לומר 'כדי שיחיה בני', אולם נזכור תמיד ששכר המצוות אינו בעולם הזה, אלא היום לעשותם, ולמחר - לעולם הבא - לקבל שכרם.

בשער אהבת ה' (פ"ו) מביא רבינו מעשה בחסיד שישן במדבר, וניגש אליו ידידו ושאלו, האינך ירא מן האריה? ענה לו החסיד: מתבייש אני שה' יראה שאני מפחד ממישהו אחר חוץ ממנו. איך ייתכן שרבינו משבח את החסיד שלן במדבר במקום סכנה, וכאן הוא כותב שזה אסור?

מסביר הפת לחם, שבמקרה הראשון לא היתה לו ברירה, ונקלע למקום הסכנה שלא ברצונו. או אז עליו לבטוח בה' שיציל אותו. אבל להיכנס לסכנה מרצונו, ללא סיבה של פיקוח נפש - אסור. בזמנים של מלחמות ורדיפות היו יהודים שברחו ליער, וזאת כדי שלא להיתפס בידי אנשים שגרועים מחיית השדה. היו שהעדיפו לקפוץ מחלון הרכבת בנסיעה, כי העדיפו להסתכן, מאשר להגיע למקום מוות בטוח. במקרים כאלו הם פעלו נכון, כי השתדלו להתרחק מהסכנה הגדולה יותר.

מי שנכנס למצב של סכנה ללא סיבה מוצדקת, נקרא 'שוטה', רשע וגם רוח'. שוטה - כי הוא פועל בניגוד להגיון. רשע לשמור על החיים. וגם רוח - שבוטח בזכויותיו שבגללן יינצל. וכי מהיכן הגאווה הזו, שהוא כה צדיק, שראוי לניסים גלויים? הן אפילו משה רבינו ברח מפרעה, כשרצה להרוג אותו. יעקב אבינו ברח מעשיו אחיו, ודוד המלך ברח משאול. צדיקי עולם אלו, עם זכויותיהם העצומות, עשו השתדלות טבעית להינצל, וקל וחומר שאנשים כערכנו חייבים בהשתדלות לשמירת החיים.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שנזכה להיכתב בספר חיים טובים ברכה ושלום ופרנסה טובה וגזירות טובות ישועות ונחמות, בבריאות ובשמחה רבה, אמן סלה.

(מתוך שיעור 87 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי יסיד 02-3011904.)

השילוב שבין בטחון להשתדלות, כולל ביצוע פעולות לפרנסה, לרפואה, לשידוך ולכל ההצטרפויות של בני אדם כאן בעולם, וכן הימנעות מהדברים שמפסידים את הפרנסה או את הבריאות וכן הלאה.

יש הטוענים בטיפשות, שאינם צריכים להימנע מסכנה, כי הכל נגזר בראש השנה. אנחנו מתפללים בהתרגשות את הפיוט המרטיט 'זנתנה תוקף', ומצהירים זאת עשרים וארבע פעמים את גבורת הנהגות הבורא: מי יחיה, ומי יעשה, ומי במים, ושהכל נקבע מראש. ואם כך, מה יעזור לנקוט באמצעי בטיחות? אם מתחשק לי לעלות על אופנוע ולבצע סיבובים מסוכנים, למה שאמנע מכך? הרי מה שיקרה הוא מה שנגזר, הלא כך?

ובכן - לא. אסור להתנהל כך בשום פנים ואופן.

בתחילת פרק ד' מביא רבינו דוגמאות קיצוניות להתנהגות חסרת אחריות, כגון שאומר אדם: אני שותה סם המוות, ומה שיהיה יהיה. או שלוחם באריות ובחיות רעות, וזאת ללא דוחק - בלא שהכריחו אותו. התנהגות כזאת אסורה, כיוון שרצון השם הוא שנתחשב בחוקי הטבע שקבע ונפעל בהתאם. במקום שההיזק שכיח, יש להימנע ממנו בכל תוקף.

בכך מקיימים מצוות לא תעשה מפרשת ואתחנן: "לא תנסו את ה' אלקיכם". מה הוא אותו ניסוי? זה היה אחרי שבני ישראל עברו את הים, "וימטר עליהם מן האכול", אבל: "ויצמא שם העם למים, וינסו ויאמרו, יהי ה' בקרבנו אם אין".

אסור לנו לבדוק את כוחו של הבורא יתברך בעשיית ניסים. הרמב"ן בסוף פרשת בא כבר אמר, כי הקב"ה כבר הראה כי בכוחו לשרד מערכות בעשרת המכות ובקריעת ים סוף, ודי בזה ובכל הניסים והנפלאות שנעשו לישראל במשך הדורות, כדי שנאמין בו באמונה שלמה. לכן גם אין להתנות את קיום המצוות בישועות ובכל מיני ממתקים שאנחנו מחכים להם. גם כשהולך חשכים ואין נוגה לו, מקיים מצוות ומעשים טובים ואינו רואה שמצבו הגשמי הוטב, עליו להמשיך ולבטוח בבורא כל העולמים.

ניסוך שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

עננו בעת רצון עננו

מספר הרב נחום טייטלבוים שליט"א:

לפני כשנה וחצי, בפסח תשפ"ב, לראשונה הזמינה אותנו אחותי הגדולה להתארח אצלה ביום טוב ראשון של פסח. נענינו בשמחה להזמנה, כיוון שבאותו זמן כבר עברו על אחותי וגיסי עשור לנישואיהם, ועדיין לא נפקדו בילדים. הבנתי כי אחותי רוצה לחוש גם היא מהו 'ישמחת בחגך', ולחלוק את השמחה עם בני משפחה וילדים שובבים שמביאים עימם הרבה בלגן ומהומה, שמחה וחדווה. היא גם ידעה שהכנסת אורחים היא סגולה לזרע של קיימא, ואני נבחרתי לממש סגולה זו. הבנו שכאן המקום לשמוח עימה בחג ולהתארח אצלם בליל הסדר.

היו אלו שבת וחג נפלאים. קיבלנו הכנסת אורחים מיוחדת במינה. גיסי ואחותי השרו אווירה טובה ונעימה לאורך כל היממה. הם קיבלו בהבנה את פרצי השובבות של ילדיי, ואת עקבות המהפכה שהם חוללו בכל הזדמנות. שרנו יחד זמירות לקל חי, וליל הסדר וסעודות היום נחוגו בהתרוממות רוח. אחרי שלושים שעות של אירוח נפרדנו בהרגשה טובה, ובעומדנו בפתח ביתם, איחלנו להם מעומק ליבנו שיזכו להיפקד בדבר ישועה ורחמים, ובבית זה כבר לא יהיה שקט כל כך, ולא יצטרכו להביא אורחים רק כדי שיהיה מי שיעשה רעש.

כשיצאתי מבית אחותי, הרגשתי איך מתחמם ליבי בשאיפה עוצמתית, לראות את ביתם מתמלא בזרע ברוך ה'. אמנם עד אז הייתי מזכיר את שמות בני הזוג בכל הזדמנות ובכל השתטחות על קברי צדיקים, ומפעם לפעם אף ערכנו בקרב המשפחה סגולות שדורשות מאמץ רב יותר, אך ההרגל מקהה את רגש ההתפעלות, ועם כל הצער, אפשר לומר שהתרגלנו לרעיון שהם זקוקים לישועה, והמצב שלהם נקבע כמין מציאות שכבר אינה מעוררת כאב רב מדי, שכן היא דרכו של עולם.

עתה, אחרי שביקרתי בביתם וראיתי מקרוב בצערם, לאחר שהבחנתי בפער שבין משפחתי הצוהלת והרועשת לבין ביתם הריקן של אחותי וגיסי, נכמרו רחמי. הרגשתי בכל נימי נשמת, כי אני רוצה מאד מאד לראותם נושעים, בדרך הביתה ביקשתי מבורא כל עולמים שינחני בדרך הנכונה. "ריבונו של עולם", התחננתי, "איני יודע מה עלי לעשות כדי להחיש ישועה לאחותי וגיסי. אנא, תכוון אותי לדבר שמוטל עלי לעשות. שאדע איזו התחזקות עלי לקחת על עצמי, או איזו תפילה להתפלל. אנא ה' הושיעה נא, פתח שערי רחמים ורצון, וחכני למשוך ישועה לאחותי היקרה".

כך התפללתי מעומק ליבי, ולמרב הפלא, כבר למחרת נענית. ממש 'ביקשת - קיבלת'.

כמנהג קהילות ישראל בימי חול המועד, גם בבית מדרשנו בעיר בני ברק מביאים דרשנים למסור שיעורים בכל מקצועות התורה, הלכה וענייני דיומא, לקיים דברי חז"ל, "לא ניתנו מועדים לישראל אלא כדי שיעסקו בהם בתורה".

השתתפתי גם אני בשמיעת שיעורים. דרשנים דרשו בזה אחר זה, והנה באחת הדרשות בהן ישבתי, התעוררה שאלה. מישוהו התערב וטען אחרת מהדרשן. שומע נוסף ביקש להשתיק אותו, שומע שלישי ניסה לפשר, וכך התעוררה מהומה קטנה. לפתע הרים הדרשן את קולו, כיוון את עיניו אליי, נתן בי את מבטו החד, והחל לשפוך עליי קיתון של רותחין. ואני, כלל לא הייתי קשור לעניין. לא התערבתי קודם, וגם לא טענתי מאומה עכשיו. בטעות חשב הדרשן שאני אשם בזה. אין לי הסבר להתנהגותו של הדרשן, אם לא שהקב"ה שמע את תפילתי, וזימן לי ביזיונות אלו. אלו לא היו סתם ביזיונות, וזאת כאשר מאתיים וחמישים איש לכל הפחות מסתכלים עליי. מעולם קודם לכן לא קרה לי דבר כזה, וגם לא ראיתי בחיי מי שמדבר כך ליהודי. לא היה שייך להצטדק ולומר, שכלל לא פציתי את פי בעניין שהתווכחו עליו. ראיתי שכל מילה רק תחריף את המצב. הדבר היחיד שיכול היה להציל אותי, זה שהרצפה שתחתיי תפער את פיה ותבלע אותי מיידית.

אך הרצפה נשארה בשלמותה, וגם לצאת מבית המדרש לא יכולתי, כיוון שפעולה זו רק תעורר אי נעימות נוספת. חיכיתי לסיום הדרשה, אמרו קדיש דרבנן, ותוך כדי הקדיש עשיתי את דרכי החוצה, כדי להימלט ולהישמר מלפגוש באיש. מיהרתי הביתה, ולשמחתי הוא היה ריק. נוות ביתי יצאה עם הילדים לבית אמה, ואני נכנסתי לחדר, עלוב ותשוש, לכאוב את כאבי ולהתאושש מהמעמד המשפיל. השגחה פרטית היתה זו, שמעשה זה אירע בשנת תשפ"ב, אחרי ארבע שנים של

שבר קטן בחלק הצר

אני מתגורר באנגליה, וכבר הרבה שנים משמש כבעל תוקע. כה יעזור ה' וכה יוסיף, שאזכה לזכות יהודים במצוות עשה של תקיעת שופר בראש השנה.

בכל שנה מחדש אני תר אחר שופר יפה ומהודר, בעל מבנה נאה ומרקם חלק, שאוכל להשמיע על ידו תקיעות צלולות הנמשכות כהוגן וחדורות היטב לאוזניים וללבבות, לעורר ישנים ולהקיץ נרדמים.

במשך השנה אני מלמד בחיידר. באותה שנה פינו שם מחסן מכל מיני חפצים ישנים שהונחו שם במשך השנים, ואחד המלמדים גילה בין החפצים שופר יפהפה. צבעו נאה, מבנהו מהודר, מרקמו חלק, ממש כמו שאני מחפש. באמצעות השופר הזה הוא הדגים לילדים את הקולות השונים - תקיעה, שברים ותרועה. כאשר ראיתי אצלו את השופר, ביקשתי ממנו לנסות לתקוע בו. נתתיו בין שפתיי ונשפתי לתוכו, והנה קולו צלול וחזק, נעים כמו כינור, ונוגע ללב. ניסיתי שוב ושוב, ובכל פעם התלהבתי יותר. זה היה שופר ששנים לא פגשתי כמוהו. "תן לי את השופר הזה", ביקשתי מהמלמד, "ואני אתן לך אחר במקומו".

המלמד הסכים, ואני לקחתי את השופר לביתי. הבחנתי כי בחלק הצר, באזור הפייה, יש שבר קטן. זאת אינה בעיה. אפשר לתקן זאת באמצעות שיוף הקצה והחלקתו היטב, וכך אכן עשיתי.

'מעניין', תהיתי, 'איך יכול להיות ששופר נשבר באופן כזה? זה קצת מוזר'. החלטתי לבדוק את השופר ולהעביר אותו באש. הדלקתי נר, קירבתי את פיית השופר אל האש, והנה, השופר נמס. הוא נוזל טיפה ועוד טיפה, ובכל טיפה כזאת הוא מכריז בלי קול: אני עשוי מפלסטיק! איני שופר אמיתי. קרן של איל אינה נמסה מכמה שניות ליד האש.

נדהמתי איך הולכתי שולל. השופר הזה יצר בצורה מתוחכמת, והיווה חיקוי מוצלח ביותר לשופר אמיתי. מה היה קורה לו לא היה עולה בדעתי לנסותו באש? הרי הייתי עלול להכשיל מאות יהודים, לגרום לברכות לבטלה, ולבטל מצוות עשה, חלילה וחס.

אז אם יש מי ששואל למה צריך הכשר על שופר, הנה התשובה. בחסדי שמים נמנע

תתקשר עכשיו 02-6313-742

או בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

הבטיחו לעצמכם שנה טובה ומבורכת!

ומבטיח

ושכרו יהיה שיזכה לראות בנים
ובני בנים יראים ושלמים
(מוטב בק הישר פרק ק"א)

דברי הווה הקדוש בפרשת תרומה:

המזכה את הרבים אם על ידי זה
שב אחד מישראל בתשובה שלמה,
נמצא שעל ידו כל העולם נדון לכף זכות

תפילה
בערב
ראש השנה
בניון של
חובת הלבבות

האזנה לקו השגחה פרטית, שנפתח בשנת תשע"ח. לו היה הדבר קורה לפני כן, אין ספק בכך שהייתי מגיב אחרת. הייתי עלול לשקוע בכאב והאשמה עמוקים, ומי יודע כיצד הייתי יוצא מהסיפור. אבל כמי שמאזין לקו בקשב רב במשך ארבע שנים, כבר ידעתי כי אין שום אפשרות לשום כוח בעולם להועיל או להזיק, לא לעצמו ולא לזולתו, אם לא ברצון הבורא.

עמדתי ואמרתי שאני מוחל לאותו דרשן. הודיתי על הכפרה המהודרת שנתכפר עוונותי, וביקשתי שאכן אוכל למחול מחילה גמורה ממש. עשרות הסיפורים ששמעתי וקראתי בעלונים צפו בזיכרוני, וההכרה העמוקה בכך שהביזיון הוא הדבר הטוב ביותר שקרה לי, התגלתה במלוא יפיה והדרה. הנחתי את יד ימיני על מזוזת החדר, ופניתי למלך שומע תפילות ובוחר כליות ולב, במילים מעומק ליבי. דברים שלא האמנתי שיש בי הכוח להפיק מבין שפתיי. אמרתי כי עתה ליבי חם לסייע לאחותי היקרה ולהחיש לה ישועה, ועל כן אני מתחנן כי יפקוד אותה ה' בזרע של קיימא. כך לחשתי וביקשתי, הפצתי והתחננתי, וכל מאמינים שהוא עונה לחש.

ואז עלתה בליבי מחשבה של פחד קטן, שמא מחר יבוא היצר ויקרר אותי מההתלהבות הגדולה מקבלת הביזיונות, ואז חס ושלוש יהיה פגם בברכה שבירכתי לאחותי. מה עושים? התקשרתי לקו השגחה פרטית ולחצתי 242, אלה הספרות שיש להקיש כדי להגיע ישירות לסיפור האחרון שסופר בשיעורים של שער הביטחון. והנה - השגחה שבתוך ההשגחה ליהודי שרוצה להתחזק בהשגחה, עולה סיפור אחרון מערב פסח תשפ"ב, על יהודי ששמו ר' יחזקאל ברכה, והוא חזן שהוזמן לבית כנסת בחו"ל לשבת פרשת פרה, לרגל שבת שבע ברכות, כדי להנעים בקולו. היה שם זקן אחד שהרגיש שאותו חזן תפס את מקומו, והוא ביזה את החזן ברבים כמה פעמים באמצע התפילות, ואף אמר לו ליד הבימה בקול גדול, כי לו נאה ולו יאה להגיע הנה בפרשת פרה, כי הוא בעצמו ראוי לתואר פרה אדומה...

בעוד הוא מאדים, ניגש אליו אברך מבין המתפללים, ר' מרדכי צבי גרין שמו, וביקש מהחזן בתחינה שישלח וימחל, ויפעל ישועה לקרוב משפחתו שנשוי שבע שנים ועדיין אין לו ילדים. החזן בירך בכל לב, שבזכות שהוא מוחל לזקן על הביזיונות, יפקד האברך ממשפחת ברגר בזש"ק. כששב הביתה, סיפר לאשתו את כל אשר קרהו ואת 'פרשת הפרה'.

אמרה לו אשתו, 'ומה עם 'מבשרך אל תתעלם'? עד שאתה מתפלל על יהודי שאינך מכיר, תתפלל על קרוב משפחתו'. אותו קרוב משפחה הוא בחור הקרוב לגיל שלושים, זקוק לשידוך.

ענה לה ר' יחזקאל, 'הבושות היו כל כך גדולות, שאפשר לחלק אותן לכמה משפחות. יבורך גם הקרוב של המתפלל, וגם קרוב משפחתו, שימצא במהרה זיווג הגון'. הוא הגיב גם עליו, ואכן שתי הברכות התקיימו בשלמותן. כעבור כמה שבועות הבחור התארס בשעה טובה, וכעבור שנה, בפרשת פרה שוב הוזמן ר' יחזקאל לאותו בית מדרש, כשהפעם נוספה גם הזמנה להשתתף בקידוש שנערך לרגל הולדת הבת להורים המאושרים למשפחת ברגר.

סיפור זה ששמעתי בקו השגחה פרטית, חיזק אותי כי נכון פעלתי, ואף נתן לי להבין כי זו עת רצון נפלאה, וכמו שר' יחזקאל בירך שניים ושניהם נושעו, יכול אף אני לנצל את רצון זה. נזכרתי בקרובת משפחה של חמותי, אישה אצילת נפש בגיל ארבעים, שעדיין לא הקימה בית בישראל. זאת כאשר כל אחיה ואחיותיה הצעירים ממנה, כבר מזמן הקימו בתים. התפללתי עליה שתמצא זיווג הגון. ביקשתי גם עבור קרוב משפחה שגר בסמוך, שזה שמונה שנים שיש לו רק בת אחת, שיזכה לבן זכר. ואף על שלי ביקשתי, שאזכה להרביץ תורה לתלמידים, ובכך להוציא לפועל את הכוחות שחנני ה'.

הבטחתי שכאשר אחותי תישוע ושאר הישועות תתקיימנה, אפרסם את המעשה בקו השגחה פרטית, זאת כדי לחזק עוד יהודים, כפי שהתחזקתי אני מסיפורים שהושמעו בקו.

עתה אני מקיים את הבטחתי. בערב פסח בשנה זו, כמעט שנה מאז אותו מאורע, הגיעה אחותי לביתה ובידיה אוצר יקר מפז - בת בריאה ושלמה לאורך ימים ושנים טובות. בחודש ניסן גם עלתה הצעה הגונה בשביל קרובת המשפחה של חמותי. לאחר מכן השידוך נסגר בשעה טובה, ועתה כבר היתה החתונה. בחודש אדר תשפ"ג, קרוב משפחתי הגר בסמוך אליי זכה לעשות ברית לבנו. ואף אני, ללא כל השתדלות מצדי מאז אותה תפילה, נקראתי להרביץ תורה לתלמידים בישיבה לצעירים החל מחודש אלול תשפ"ב, ויעזרני הקב"ה למלא תפקידי באמונה, להגדיל תורה ולהאדירה.

אני מודה לה' על חסדו הגדול, על הביזיונות המרים ועל הסוף המתוק. שנזכה כולנו לראות ישועות, נחת, שמחה והרחבה. יאר ה' פניו, וישם שלום לכל עמו ישראל. כתיבה וחתומה טובה!

(מתוך שיעור 316 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר 02-3011904.)

מכשול חמור, הודות לשבר קל בשופר של חיקוי ומשחק.

(יום שלישי פרשת כי תבוא תשפ"ג, אידיש, לילה, סיפור 1, מס' סיפור 36461. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

הגיע לשמור על התינוק

עבר עלינו קיץ קשה. בני פיתח בעיה רפואית מורכבת, והוא סבל ואנחנו סבלנו. התעסקתי ברופאים וברפואות, בנדודים בין בית החולים לבית, ובשיבוש כואב של השגרה. כל החיים של משפחתי התהפכו, ואני ייחלתי לישועה גדולה ולרפואה שלמה. בחודש אלול ישבתי עם עצמי ועשיתי חשבון נפש, מה עליי לתקן. שחזרתי את העבר, וכך הגעתי לאחת השנים בחיידר.

באחד הימים, בחצר התלמוד תורה התעוררה קטטה. מריבה רצינית הלכה והתלהטה, ואני למרבה הבושות, הכיתי ילד קטן ממני ויהכנסתי לו כהוגן.

הילד בכה הרבה זמן, אולם לא ייחסתי לזה חשיבות. המשכתי הלאה, והמאורע נשכח. עתה נזכרתי בזה, והרגשתי שאני חייב לפייס את אותו ילד.

הילד הוא כבר מזמן אינו ילד. אני מכיר אותו. הוא אברך שגר בעיר אחרת, אין לי מושג איפה בדיוק. איך אני מתחיל לחפש אותו? התפללתי לה' שיעזור לי למצוא את הילד כדי לבקש את סליחתו, ובכל יום התחננתי על כך במילים פשוטות מעומק הלב.

הגיע ראש השנה. בהפסקה שלפני התקיעות אני יוצא לחצר בית הכנסת, ואת מי אני פוגש שם? את הילד ההוא, אברך נחמד עם עגלת תינוק.

נעצרתי על עומדי בתדהמה. מה הוא עושה כאן? הוא הרי לא מתפלל בבית הכנסת הזה. בירכתי אותו בברכת חג שמח ושנה טובה, ושאלתי איך הגיע לכאן.

"אנחנו שוהים כעת אצל חמי", שח האברך, "הוא גר כאן בסמוך, ואני יצאתי לכאן ללוות את אשתי, כדי שתוכל לשמוע תקיעות בבית הכנסת הזה. נשארתי כאן לשמור על התינוק עד שסיימו".

"איזו השגחה!" התרגשתי, וסיפרתי לו על הזיכרון שעלה במוחי. ביקשתי ממנו סליחה על הקטטה ההיא, והאברך היקר מחל לי בפה מלא ובלב שלם, ואיחל רפואה שלמה ושנה טובה ומתוקה. דמעות של גיל ושל טהרה שטפו אותי. הרגשתי איך הקב"ה מרחם עליי ומקרב אותי. הוא גלגל לידי את הזכות לבקש מחילה, ולהגיע לשמוע תקיעת שופר, זך ונקי.

(יום רביעי פרשת כי תבוא תשפ"ג, בוקר, מס' סיפור 36461. למדור הסיפורים הקישו 1 לאחר בחירת השפה.)

שמות התורמים יוכנסו להרב הצדיק רבי יהודה מנדל שליט"א בערב יום הכיפורים לשנה של שפע עושר ואושר נחת ושמחה מכל הילדים

לכות הבן והבת שלי שחיכו להיושע בזרע של קיימא. ברוך ה' 10 חודשים אחרי שניהם זכו בנים. הרגשתי שהתקיים ההבטחה של רשבי" בווהר שמי שמזכה הרבים זוכה לבנים ובני בנים יראים ושלמים.

א. כ. א - אשדוד
...
לפני חודשיים תרמתי ה"ק להפצת העלונים לשיכונת לכות שאמצא זיווג הגון בקרוב. כמו כן לקוחתי על עצמי להפיק את העלונים. מאז החיים שלי השתנו. החלטתי להתחזק יותר באמונה ואני סרגיש יותר שמח ושליווה. לפני שבועיים היה חודש וחצי אחרי התרומה, וכיתי להתארס בשעה טובה. תודה לכם שהבאתם כזה צינור לשפע בעולם. יוסף חיים א.

יזכה לבנים ובני בנים יראים ושלמים!

בערב ר"ה תשפ"ג התקשרתי לתרום שכונה שלמה להפצת האמונה לכל חודש לכות הבת שלי שכבר הייתה קרובה לגיל 31 שתמצא את זיווג הנכון בקרוב ממש. העברתי את השם לתפילה אצל בעל חובת הלבבות בעיר ר"ה ובכל ערב ראש חודש. ברוך ה' הבת כבר נשואה בס"ד. עשיתי אני רוצה להמשיך את השותפות לכות הבת הקטנה ותרוי שנים טובה להתארס בקרוב. נא להחליף את השם לתפילה. שורות טובות וזוהד על הכל. לקחתי שותפות להפצת העלונים לשיכונה שלמה

על ידי זיכוי הרבים שבת אחד מישראל בתשובה!

שיחה מרגשת שהגיעה למקרת: זעזע לכולם. אתם לא יודעים מה אתם עושים. כאן מרבית אינם שומעו ענין. בן יקר שה' הלך לרעות במקומות רבים. ונתיק קשר עם המשפחה. אני לא יכולה לתאר לכם את גודל הכאב והצער שהיה לנו מזה, לא היה יום שלא בכיתי על זה. יום אחד אני שומעת דפיקות בדלת, והנה אני רואה את בני הקיר. הוא נכנס לבית ומחזיק בידי עלון 'השנה פרטית ומתחיל לספר שזוהי היום באישה ישבו רחוק בארץ, ושם ראה את העלון השנה פרטית, וההפך אותו לבן אדם אחר ההללתי שאני עונה הלי. אין מילים בעולם שיכולות להודות לכם. משפחה א. ב. ב.

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

נהוג אצלנו, שבנישואי הבנות מעניקים לזוג סכום כסף גדול יותר מאשר בנישואי הבנים. שאלתי: האם ראוי שאומרי שאני אינני מעניק סכום גדול יותר לנישואי בתי, ואבטח בה' שאף על פי כן יימצא לה זיווג הגון במהרה, או שמא, אם כבר בביטחון עסקיני, אולי עליי כן להתחייב על סכום גדול, ולבטוח בה' שזימין לי את כל הסכום שעליו התחייבתי?

שאלה מספר 73 א' ש' מבני ברק

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לזון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

כמנהג המקום

הרב ישי מזלומיאן מחולון והרב צבי הרטשטיין מבית שמש: ביטחון זה לא דמיונות וחלומות, וכל אחד צריך לדעת מהי דרגתו. ואם אינו במדרגה זו של ביטחון, כיצד יוכל להתחייב? אמנם נראה שאם יתחזק בביטחון, יוכל לעשות כן ולהתחייב, ובוודאי יזכה לראות ישועת ה' עין בעין. והמבחן אם הוא בוטח באמת הוא השידוך: אם למחות לא היה הסכום הנדרש, אלא היה אומר שהוא בוטח בה' שזימין לו את הסכום, האם באופן זה היה השואל סוגר את השידוך לטובה, על סמך "הבטחות", או שהיה דוחה אותו עד שיהיה בסיס כלכלי איתן להתחייבויות הכספיות?

הרב אהרון בייפוס מרכסיים, הרב שאול רוטמן ממודיעין עילית, הרב אלעד שליט מחשמונאים והרב יוסף וייס מבית שמש: כל המהלך בשידוכים הוא מהלך לא טבעי. אי לכך צריך לנהוג כפי שכולם נוהגים, כל אחד בחוג שלו ובקהילה שלו, ולא להיות יוצא דופן. כי כן הכלל, שהקבי"ה נותן לכל אחד את צרכיו לפי הנתונים שלו. לכן, אם אתה שייך לקהילה שבה נותנים סכום מסוים, סימן הוא שהקבי"ה הזמין לשם, ומשך תוכל לבטוח בו שתקבל את כל צרכיך כפי שנהוג אצלכם. וכן מורים גדולי הדור - לנהוג בהם כמנהג המקום.

הרב שלמה שמעון רוטמן מבית שמש והרב ברוך שאג מירושלים: מצינו כבר בגמרא, שיש לתת לבת נדוניה ורכוש בכדי שירצו לקחתה (ראה כתובות נב), ובפרט אם משיאה לתלמיד חכם (ראה פסחים מט), ובמבט"ם דעות ו, ב. אי לכך יתחייב לתת לבתו כמקובל, ויבטח בה' שימלא לו הצטרכויותיו.

הרב אברהם ברנבוט מבני ברק: מסגנון השאלה נראה, שהינך בוטח בה' שזימן לך שידוך הגון בלי הוצאות מיותרות, ואילו בכך שזימן לך כסף לתת כפי הנהוג - אין לך ביטחון. אם אכן כך הוא, ודאי שכך עליך לנהוג, כי כלל גדול בידונו, שכל אחד צריך לנהוג לפי דרגתו ומצבו במידת הביטחון.

הרב אליהו סירקיש מבני ברק: ידוע שההשתדלות הרצויה היא כפי המצטרך לו. וראה בספר דרך מצוותיך (מאמר מצוות גילוח מצרע), שהמצטרך הוא בכל ענייני העולם. ולענייננו, אם כך נהגו - כך צריך לעשות.

הרב נח גד ויינטרוב מקריית גת: מצינו בחז"ל, שהמצווה הכי גדולה בחסדים זו הכנסת כלה. הקבי"ה בחר באבא שיהיה

השנה הם וודאי יצליחו

כרבטחת החזון איש' זי"ע

הגאון הגדול ר' מאיר גריינמן שליט"א שמע מפיו קדשו של החזון איש זי"ע"א:

"העצה לשמור על בית של תורה ויראת שמים, היא להכניס בבית חיזוק באמונה בהשגחה פרטית. זה מה שמחזיק את הדור זה יחזיק את הילדים"

(מתוך שייעורו של ר' דוד קליקין שליט"א, שיעור 226)

למענם

הצטרפו כעת לאלפי המשפחות שכבר הבטיחו לעצמם את הצלחת הילדים על ידי מנוי למגזין החדש, המכניס לבית חיזוק באמונה והשגחה פרטית ומשפיע לטובה על כל הילדים!

חייגו כעת:
02-6246845

או בעמדות 'נדרים פלוס' על שם 'מגזין השגחה פרטית'

תוספת מיוחדת למגזין חודש תשרי

שעצחת הבוטח

סיפורים מופלאים ועצות פרקטיות לשמחת חיים שנשמעו מפי הרה"צ ר' יהודה מנדל מליקוד

שאלה לעלון 124

אני אברך כולל. ככולל שבו אני לומד יש הרבה תוספות על המלגה הבסיסית, אך בכפוף להתחייבויות שונות. לדוגמה, יש מסגרות לימוד של לפני הסדרים ואחרי הסדרים, מבחנים, אמירת תהילים להצלחת התורמים, ועוד ועוד. היות שלפעמים אני מרגיש שעמידה בכל התנאים מפריעה לי לשלוות הנפש, שכן לא תמיד לימודים אלו הם בגדר של לימוד במה שליבו חפץ, שאלתי היא: האם מחובת ההשתדלות עליי לעמוד בהם בשביל המשכורת, או שדי במה שאני לומד ככולל בשעת הסדרים כרגיל, ובשאר הזמן אלמד מה שאני רוצה וליבי חפץ, שלא תמורת תשלום?

ד"ר, אשדוד

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30111300-33 (לאחר בחירת השופר) | [מן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל T023011300@gmail.com | צפק 02-6599189 תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת האינו. שם השואל יכתב בראשי תיבת ושם עיר.

מקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקוד ראש השנה, שמחה ויראה

אך מאידך גיסא יש כאן משפט, מי יחיה ומי ימות. אנחנו חייבים לפחד מהמשפט. ולכן צריכה להיות גם יראה, אבל כיוון ששמחים עם מלכות ה', ושמחים על ההזדמנות לשוב ולהיות מחוברים לה', ובוטחים ברוב רחמי וחסדיו, שימשך להשפיע טובה, ושגם אם על פי עומק הדין מגיע עונש ח"ו, השי"ת אבינו אב הרחמן כבר ימצא דרכים להביא מליצי יושר עלינו, ולגזור עלינו רק טוב - לכן צריכים לדעת שיש כאן פחד, אבל יש גם במי לבטוח. העיקר הוא שהפחד לא ישתק אותנו ח"ו. אסור לנו לשכוח חביבות ה' אלינו, ולכן נבטח בו! ואפילו רשע הבוטח, חסד יסובבנו! זוהי התשובה הנפלאה ביותר - לשוב ולחזור להיות קרובים אל השי"ת. ונזכה כולנו להיכתב לאלתר בספרן של צדיקים גמורים לחיים טובים ולשלום, אמן.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השופר)

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

מעוניינים להפיץ את העלון? מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה, בטלפון 02-5866-075 הרחבנו את שעות המענה האנושי בין 9:00-14:00